

Γράφει ο μοναχός

Μωσής, Αγιορείτης

Πλησιάζει ξανά η μνήμη της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Όλοι οι πιστοί ετοιμάζονται να πανηγυρίσουν λαμπρά τη μεγάλη θεομητορική πανήγυρη.

Η μνήμη της είναι ιερή, θαυμαστή, εξαίσια και συγκινητική. Εορτή θαυμάσια, δοξασμένη, υπέροχη και λαοφίλητη. Οι πιστοί χαίρονται, παρότι πρόκειται για την κοίμηση της Θεοτόκου, για μετάσταση αγαπητού προσώπου. Χαίρονται που η

προστάτισά τους, η μητέρα του Θεού και των ανθρώπων, ανέρχεται στους ουρανούς για να πρεσβεύει διηνεκώς υπέρ σύμπασας της πάσχουσας ανθρωπότητας.

Φαίνεται αντιφατικό το σχήμα. Χαρά στη νεκρώσιμη έξοδο; Πρόκειται για χαροποιό πένθος και χαρμολύπη, για την ασκητική και νηπτική γραμματεία. Οι λυπητεροί ύμνοι γίνονται χαροποιοί. Η κηδεία μετατρέπεται σε πανηγυρική εορτή. Φαίνεται παράδοξο εξωτερικά και με πρώτη ματιά. Αν εμβαθύνει κανείς, θα παρατηρήσει ότι πρόκειται για θεϊκή ενέργεια, για θαυματουργό γεγονός. Ο Υιός της Αειπαρθένου Μαρίας με τον θάνατό του νίκησε τον θάνατο. Τα δάκρυα του πένθους, της θλίψης και της στενοχώριας μεταβλήθηκαν σε δάκρυα χαράς, ευφροσύνης, αγαλλιάσεως και ελπίδος. Παραμυθεί η Θεοτόκος τους φίλους της, τους χαρίζει ωραίους λογισμούς, αισιόδοξη σκέψη, γλυκιά παρηγοριά. Η Παναγία μετέβη σε καλύτερη, ανώτερη και ωραιότερη ζωή.

Ήταν αδύνατο ο σκοτεινός Άδης να φυλακίσει την Πανυπέραγνη μητέρα του Εμμανουήλ, τη γεννήσασα τον Φωτοδότη Χριστό, τον ήλιο της δικαιοσύνης, τον εωθινό αστέρα. Έτσι ο θάνατός της έγινε πύλη της ζωής και του φωτός. Οι πιστοί προσκυνώντας με ευλάβεια τις θαυματουργές θεομητορικές εικόνες λαμβάνουν χάρη και χαρά, κουράγιο και άνεση, ενίσχυση και δύναμη. Τα δάκρυα των πιστών είναι καρδιακά, άκοπα, γλυκά. Δάκρυα χάρης και χαράς, ευχαριστίας και ευγνωμοσύνης, παρακλήσεως και θερμής ικεσίας. Ο ελληνικός λαός είναι θεοτοκοφιλής. Οι λυπηρές εξαιρέσεις παντού και πάντοτε υπάρχουν.

Οι ταπεινοί και ευλογημένοι προσκυνητές των εικόνων της Παντάνασσας καταθέτουν τον πόνο τους, το πρόβλημά τους, το αίτημά τους, τη δυσκολία τους. Η πονεμένη μητέρα Παναγία τους δέχεται όλους, τους ακούει, τους παρηγορεί, τους σφουγγίζει ιδρώτες και δάκρυα, τους ασπάζεται, τους εγκαρδιώνει. Πόνεσε η Πανάχραντη πολύ και γνωρίζει να συμπονά, να συντρέχει, να δέεται συνεχώς. Μονές, εκκλησίες, εκκλησιάκια, προσκυνητάρια, θυμίζουν τη χάρη της. Άπειρα τα αφιερώματα δεήσεων. Πλούσια τα δώρα ευχαριστιών. Εικόνες μουλιασμένες στο δάκρυ των ευλαβών προσκυνητών. Κάποτε δακρύζει και η ίδια η εικονιζόμενη Μεσίτρια και Πρέσβειρα όλων των πιστών. Η κάθε εικόνα της έχει μια ιδιαίτερη ιστορία κι ένα ξεχωριστό, χαρακτηριστικό όνομα.

Η μορφή της Παναγίας μένει πάντοτε σεμνή, σοβαρή, σιωπηλή, συνετή και σεβάσμια. Μιλά όμως κι έτσι, με την πλούσια χάρη της, την καθαρότητά της, την ταπείνωσή της. Κρύβει στο ιερό πρόσωπό της ένα υπέροχο ήθος. Δίνει χαρά δίχως να γελά και να αστειεύεται, κηρύττει δίχως λόγια, αλλά με το βιωμένο της παράδειγμα, διδάσκει με την ίδια την ωραία ζωή της. Δίνει αυτό που έχει: αγάπη, υπομονή, υπακοή και καλοσύνη. Νομίζει ο προσκυνητής ότι κάτι του λείπει

προσωπικό η εικόνα. Αισθάνεται μέσα του να σκιρτά η λησμονημένη αθωότητα, η παιδική λιτότητα, η καρτερικότητα στους πόνους. Ένας άλλος τρόπος ζωής που ανέθρεψε πολλές γενιές με μεγάλες δυσκολίες. Στον εφετινό εορτασμό της ασπασθεί όλους τους προσκυνητές της, για να μην αποκάμουν και απογοητευθούν.

Πηγή: tokandylaki.blogspot.ca